

Као што се очекивало, нови шеф Европске комисије Жан-Клод Јункер је потврдио да Европска унија неће примати нове чланове до 2019. године. Ипак, судећи по изјави Јункерове службе за штампу, у овом периоду ће се наставити преговори везани за проширење. Али то ће се, како је речено у истој изјави, „пре свега односити на балканске земље“.

„европског сна“ Турске се поново одлаже. Турска република чека на чланство у ЕУ већ преко пола века. Без обзира на то, шансе Турске за чланство у ЕУ су још увек

Нови кабинет министара Турске је у свом програму чланство у ЕУ дефинисао као приоритетни циљ до 2023. године, кад ће бити прослава стогодишњице оснивања Турске републике. Ако овај циљ буде остварен (у шта се данас тешко може поверовати), Анкара ће морати да чека на ред 60 година. За то време су у Европску унију ушле већ на десетине држава. Међу њима су и оне које све до релативно недавног времена нису разматрале такве планове. Као и оне које ушавши у ЕУ очигледно нису дале велики допринос заједничкој економској касици Европе, већ пре ће бити обрнуто, представљају "слабе карике" у ланцу.

Што се тиче Турске њена економија је у току свих последњих година показала здравље на завидном нивоу. За мање од десет година БДП земље је тростуко повећан. Она је с правом добила стални боравак у „великој двадесеторци“. Међутим, сад су преговори између Анкаре и Брисела замрзнути. И судећи по изјави шефа Европске комисије тешко да треба рачунати на њихово одмрзавање у видљивој будућности.

Формалним разлозима за ово сматрају се став о блокади Републике Кипар и критичан однос према уласку Турске низа утицајних европских главних градова, пре свега, Париза. Али то је, јасно, само видљиви врх глечера. И није чудо што многи аналитичари долазе до закључка да Запад заправо никад није видео земљу која се динамично развија и која има све већи број становника, као потенцијалног члана ЕУ.

У вези с тим Milli Gazete истиче да Запад одбија да „веже“ за себе Турску кроз чланство у ЕУ, остављајући јој само учествовање у НАТО. Међутим, сад Турска поставља питање шта јој дају везе с НАТО, - пише Milli Gazete. – У Турској се људи сећају реакције коју је преко САД показала Северноатлантска алијанса у тренутку кад је Турска почела да развија независне системе наоружања и да тражи нове облике сарадње. Савезници из НАТО су прислушкивали Турску и давали су јој погрешне обавештајне податке.

Са своје стране, лист Radikal констатује да док се у прошлости Турска у Европи приказивала као демократска световна плуралистичка структура на Блиском истоку, сад се осликава искључиво ауторитарним бојама. А новом председнику земље Реџепу Тајипу Ердогану се приписују искључиво „неоосмански снови“.

Ово не смета НАТО да се у својим плановима ослања на Турску. А Европска унија је друга ствар. Практично, ЕУ и Запад у целини сад Турску окрећу од Европе према Блиском истоку који данас обилује сукобима, укључујући и оне на самим границама Турске.

Можда је у садашњој ситуацији Турска Западу пре свега потребна као „тампон-зона“ која Европу одваја од немирног региона? И која уједно помаже у задржавању зоне нестабилности на одговарајућој удаљености од граница ЕУ. Ако је ова верзија тачна, онда понашање Брисела и других европских центара у вези с доношењем одлуке постаје јасније. Да ли ће се ситуација променити до 2023. године? Рано је судити о томе. Али се до 2019., као што је већ јасно, сигурно неће променити.

(Глас Русије)